

چون پیمان ناظر بود فکر می‌کردند از شما بیشتر حمایت می‌شود؟

یک سری آدم‌های کوچک در فدراسیون که دلایل مشخص هم داشتند، ۲۰ سال است چرت و پرت می‌گویند و بهانه می‌آورند. یکی مثل برانکو تیمی ساخت که کسی مثل درخشان و مظلومی نمی‌توانستند حرف بزنند و عیار مردم مشخص می‌شد. آنها می‌گویند بیخود کردید ۴ دنیا شدید. چرا مقابل آلمان ۴۳- ۴۵ می‌بازید و بین ۲۸ تیم، آلمان دوم دنیا می‌شود و شما پنجم. می‌گفتند افتتاح هستید اما ما تنها رشته تیمی بودیم که در بدترین حالت ششم المپیک شدیم. حق ما را هم خورده بودند، هر چند دودا و راهم دو سال محروم کردند. من می‌گویم اگر در بازی‌های آسیایی از شمشیربازی مدال می‌خواهند باید حمایت کنند. روی صحبت‌م با آقای سجادی است. حداقل‌ها را به ما بدهید.

از حالا امکانات بدهند به شما نتیجه می‌گیرید؟

ما حالا تیم دوم آسیا هستیم. من خودم رنکینگ ۱۲، محمد رهبر ۲۲ و محمد فتوحی ۲۶ دنیا است. رنکینگ ما سه نفر زیر ۳۰ است، آن هم در رنکینگ که ۱۸۰ نفره است. این یک پوئن مثبت است. ما خواسته خارج از عرف نمی‌خواهیم، نمی‌گوییم ماهی ۲۰ میلیون به ما حقوق بدهید. دغدغه ما شده یک ماساژور و غذای درست حسابی. تیم کاراته فیزیوتراپ دارد. من دستم آسیب دیده بود. می‌رفتم پیش فیزیوتراپ کاراته، آنقدر خجالت می‌کشیدم. بعد از المپیک که روی بورس هم بودم. اگر تیم ما فیزیوتراپ داشت که این‌طور نبود.

به نظر به المپیک پاریس می‌رسی؟

چرا نرسیم. برای همین می‌گویم خوشحالم از تکواندو آمدم بیرون. چون تکواندو تا یک سنی است. باید وزن کم کنی و آسیب می‌بینی. شمشیربازی بعد از ۳۰ سالگی شکوفا می‌شود. مجتبی عابدینی همه مدال‌هایش را بعد از ۳۰ سالگی گرفت.

از شمشیربازی درآمد هم داری؟

بله. من کارمند فدراسیونم که باید از باقرزاده رئیس فدراسیون تشکر کنم. او مدیر خوبی است اما می‌تواند مدیر بهتری شود. یک سری جزئیات مهم را توجه نمی‌کند. من ۵ مجمع با سه وزیر رفتم، آنها گفتند به خاطر نتیجه تیم سایر بودجه شمشیربازی دو برابر شده است. فکر کن پنج سال اینجوری بوده، اگر ما نبودیم بودجه فدراسیون مثل پنج سال قبل بود. ما را حتی جزو رشته‌های امید به مدال حساب نمی‌کردند. در المپیک گذاشتند در سبد مدال آوران. زمانی جزو امید سهمیه بودیم اما حالا کنار کشتی و وزنه‌برداری در سبد مدال‌آوران هستیم. افتخاری که برای تیم سایر و پیمان فخری است که آن را ساخته. وقتی این مشکلات را می‌بینم خودم ناراحت می‌شوم.

بگیرد، حداقل یک سالن در شهید کشوری به ما بدهند. اما فدراسیون ما در تهران سالن هم ندارد. من زمانی که فرانسه را بردیم مصاحبه‌ای کردم و گفتم اگر رئیس فدراسیون فرانسه بیاید سالن کلاه‌دوز و شیروودی را ببیند قرص برنج می‌خورد و خودکشی می‌کند. یعنی تیمش را با این شرایط بردیم.

این روزها چه مشکلی به جز امکانات دارید؟

شما ببینید تیم ملی کاراته یک نفر دارد که غذاهای پک شده رژیم را می‌چیند. ماست کم چرب و جوجه ۳۰۰ گرمی. برعکس کیفیت غذای ما که بعضی وقت‌ها به ناچار با بچه‌ها شام را بیرون می‌خوریم. ما یک کارت شریکی داریم که شارژ می‌کنیم برای اوقاتی که می‌خواهیم بیرون غذا بخوریم، چرا که کیفیت خیلی بد غذا را نهایتاً یکی دو روز تحمل کنیم. یک سری چیزهای پیش پا افتاده برای ما دغدغه شده است. شرایط کاراته را دیدم واقعاً لذت بردم، شرایط آنها نسبت به ما هتل یو آل است. در شأن تیم سایر با آن همه افتخارش نیست که مشکل غذا و ماساژور داشته باشد.

اگر امکانات فرانسه را تیم ایران داشت، ما حالا کجا بودیم؟

ما اگر امکانات آنها را داشتیم پیمان فخری استعفا نمی‌داد و طلای المپیک هم داشتیم. یک نفر در فدراسیون هست که شمشیرباز هم نیست اما دشمن قسم خورده سایر است و روز و شب زیرآب شمشیربازی سایر را می‌زند. بعد ما در المپیک باختیم و همه در حال همدردی بودند، اما او با صفحه‌های فیک زیر پست‌ها به ما فحش می‌داد و می‌گفت تا کی می‌خواهید بگویند داور؛ ضعف‌هایتان را بگویید. آخر کدام ضعف؟ ما با سهمیه تیمی به المپیک رفتیم که ۸ تیم می‌گیرند. فرانسه، رومانی و چین سهمیه نگرفتند. ژاپن میزبان هم با آن همه امکانات نگرفت. بعد گیر به ماساژور ما دادند.

به سپاهان توجه می‌کند اما اینها نه.

مسأله عجیب و غریبی است. فکر کنم مافیایی است. من که از تهران رفتم به ارومیه شهر پدری‌ام. ای کاش پیش از المپیک می‌رفتم، یا ۱۰ سال پیش می‌رفتم. نمی‌دانم تهران چرا این‌طور است. خیلی درآمد دارد. تربیت بدنی استان تهران به خاطر سالن‌هایی که دارد جزو پولدارترین ارگان‌های کشور است. یکی از مسئولان به من می‌گفت، تهران قبل از کرونا از سالن‌های غرب تهران ۳۰ میلیارد درآمد داشت. حالا جاهای دیگر را بی‌خیال. پس کجا می‌رود این همه پول؟ ما ۸ ورزشکار تهرانی بودیم که سهمیه المپیک گرفتیم ولی به ما نفری یک سکه دادند. اما بچه‌های المپیک استان‌های دیگر خانه، زمین و ۱۰ سکه گرفتند.

در تهران خانه کشتی را باید به شما می‌دادند؟

سالن خانه کشتی نوش جان علی دبیر که اینقدر خوب بازسازی‌اش کرد. یک زمین در آزادی مثل ووشو به ما بدهند که ما بسازیم. ما سالن حرفه‌ای می‌خواهیم. اگر امکانات حرفه‌ای بدهند ما هم می‌توانیم موفقیت‌های بهتری بگیریم. کاش مسئولان کمک کنند تا ما هم امکانات بهتری داشته باشیم.

سالن را دادند به شمشیربازی و چند روز بعد به کشتی بخشیدند.

اول سالن را به شمشیربازی دادند. اما گفتند کشتی تا ۲۰۱۲ آنجا باشد و بعد تخلیه می‌کند. اما کشتی همانجا ماند. من نمی‌گویم رشته اول نباید سالن را بگیرد. دم دبیر گرم که بازسازی‌اش کرد، مثل آن سالن فقط یک سالن در پاریس است. کف آن را سیم‌کشی کردند و قرقره رد کردند و چراغ زدند. پارکت شمشیربازی گذاشتند. یعنی آن سالن را سال ۵۲ برای شمشیربازی ساختند و در آن مسابقات برگزار می‌کردند. بعد از انقلاب هم دست ما بود که بعد شد خوابگاه دختران. اما کاش فدراسیون یک زمین

عادل
فردوسی‌پور
که بنده نوازی
کرد و همین جا
تشکر می‌کنم.
چطور می‌توانم
توصیف کنم؟
من هر دوشنبه
شب و هر هفته
چون فوتبالی
هم بودم نود
را می‌دیدم.
دوشنبه‌ها به
این امید از خواب
بیدار می‌شدیم
که نود ببینیم.
واقعا هم
همه خانواده
می‌دیدیم

وقتی برگردند ایتالیا می‌گویند ایران کجای شمشیربازی دنیا است که به آنها باختید. شمشیربازی مال ما است. حالا هر چقدر بگویند پاکدامن و عابدینی و فخری خوبند، مردم‌شان متوجه این چیزها نمی‌شوند. می‌گویند ایران چیزی نیست، در فوتبال و والیبال هم بیایند ما می‌بریم. می‌گویند برای ما است. مثل اینکه حسن یزدانی خدایی نکرده به یک ایتالیایی ببازد. ما نمی‌گوییم که طرف نخبه است، شمشیربازی مال ایتالیا و مجارستان و فرانسه است.

درباره رم صحبت کردی، تو شمشیربازی را طبق قواعد و اصول انجام می‌دهی. اما اگر بخواهی برگردی به ۲۰۰۰ سال قبل و شمشیر دستت بدهند، با آن می‌توانی مبارزه کنی؟

می‌توانم از خودم دفاع کنم. چون شمشیر ما خیلی شبیه به شمشیر واقعی است. بعضی اوقات دفاع‌هایی می‌کنیم که اگر شمشیر طرف به ما بخورد بد است. گاهی هم جای شمشیر روی بدن مان می‌ماند. دست و کمرمان کبود می‌شود چون واقعاً زد و خورد دارد.

تو اگر آن زمان بودی در قواره آریو برزن می‌شدی؟

نمی‌دانم واقعاً. چون آریو برزن یک آدم استثنایی است.

تا حالا به این فکر نکردی؟

چرا چون من خودم خیلی تاریخی هستم. اگر می‌خواستم در قواره کسی باشم، دوست داشتم مثل نادر باشم.

تو از تکواندو شروع کردی و به شمشیربازی آمدی، پشیمان نیستی؟

اصلاً. خیلی هم خوشحالم. اول از همه جا دارم که از برادرم که مرا آورد شمشیربازی تشکر کنم. چون تکواندو آسیب زیاد دارد. وزن کم کردن دارد و مربی دلسوزی نداشتم اما اینجا پیمان فخری گیرم آمد.

چه سالی شروع کردی؟

۸۵ شروع کردم.

اولین مدالت را کی گرفتی؟

۸۶ آسیایی گرفتم.

یعنی یک سال بعد؟

بله من ۶ ماه بعد از شروع، برنز ایران را گرفتم و بعد فیکس تیم جوانان شدم و ۶ ماه بعد در قهرمانی آسیا نقره تیمی گرفتیم. البته من ذخیره بودم. سال بعد مدال گرفتیم و کم‌کم بالا آمدیم تا مدال انفرادی هم گرفتیم. من از سال ۹۱ تا ۹۹ هشت مدال انفرادی گرفتم و کلی هم مدال تیمی.

تو یک بار به اینکه تهران به قهرمانان نش رسیدگی نمی‌کند، اعتراض داشتی و گفتی مسئولان می‌گویند برو از قم شرکت کن. واقعاً چرا تهران این‌طوری است؟ مثلاً استقلال و پرسپولیس هم این مشکل را دارند. نماینده اصفهان

